

‘Ik zag voor mijn ogen honderden kilometers product.’

In de achtste aflevering van de serie ‘Senior ontwerper gevraagd’: Guus Ros in gesprek met Bas Pruyser.

Bas, wat bepaalde je keuze industriële vormgeving te gaan studeren?

De beroepskeuzetest! Ik wist tussen mijn twaalfde en twintigste niet wat ik wilde worden. Ik ben een betafiguur, speels, een knutselaar. Ik had HBS-B gedaan en de tests gaven aan dat ik universitair verder zou kunnen studeren. Ik heb twee rechterhanden: één van mijn moeder en één van mijn vader. Het werd tandheelkunde en mijn vader zei: Dan kies je voor een bungalow in Wassenaar en als ontwerper voor een hutje op de hei. Na vijf maanden wist ik dat tandheelkunde voor mij een prachtig jongensvak was maar wat je erbij moest leren niet. Ik wilde industrieel ontwerper worden en niet weg uit Amsterdam.

Werd je in dat streven gestimuleerd?

Ik wist het even niet. Mijn moeder was een kunstzinnige vrouw, had op de kunstacademie gezeten en mijn vader was secretaris van de Technische- en operationele dienst van Luchthaven

Schiphol. Een tante heeft mij uit een soort depressie gehaald, ze zei: Waarom ga je niet naar de Rietveld? Ik heb toelatingsexamen gedaan, werd afgewezen en daarna toegelaten tot de avondopleiding maar daar kon je geen industrieel ontwerper worden. Toch viel ik blijkaar zo op in het basisjaar dat ze mij vóór de Kerst vroegen of ik naar de dagopleiding wilde en vanaf dat moment is de roze jeugd van de jaren daarvoor eigenlijk voortgezet.

Van wie kreeg je les en wat is je bijgebleven?

Ik heb les gehad van Wim Jaarsveld en het allerbelangrijkste: hij was geen ontwerper, hij was een pedagogisch didact. Hij zei: Jullie zitten hier niet omdat je ontwerper wilt worden, jullie zijn talentvol genoeg en je hebt de kans om dat vier jaar lang te oefenen en uit te werken. Hij gaf ook nooit opdrachten; één van zijn principes was: Je zoekt en formuleert je eigen opdrachten, daardoor vind je je weg, volg je je eigen interesses. Ik heb daardoor wel een paar keer mijn kop gestoten. Ik had een lampje ontworpen, het werd een rotting en heb gezworen nooit meer een lamp te ontwerpen. Het had te maken met het feit dat ik te veel vrijheden kreeg.

Op initiatief van Premesla, Stichting voor Nederlandse vormgeving en BNO, Beroepsorganisatie Nederlandse Ontwerpers is een serie gesprekken georganiseerd met Nederlandse ontwerpers onder de titel ‘Senior ontwerper gevraagd’. Ontwerpers met een lange staat van dienst praten over hun ervaring in de beroepspraktijk.

Bas Pruyser, industrieel ontwerper
geboren 13 april 1950, Amsterdam

- 1971-1976** Opleiding Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam, afdeling Productontwerpen
- 1976-1995** Full-time in dienst van Ahrend. Betrokken bij productontwerpen, projectadviezen, marketing en productontwikkeling.
- 1996 tot heden** Eigen bureau: Bas Pruyser Design bv. Part-time in dienst van Ahrend en werkzaam voor Bammens en derden die niet concurrerend zijn met Ahrend.

Ontwerpen voor Bammens, 1979 - heden
Papierbak Capitole, straatmeubilair en parkeerbeschermer Freevole, papierbak Omnipole, papierbak Superpole, papierbak Bipole. Vanaf 1990 adviseur en freelance ontwerper voor Bammens.

Ontwerpen voor Velopa
1992: fietsenberging Rikksja

Ontwerpen voor Ahrend, 1992 - heden, o.a.
Mehes, redesign van het in 1974 door Friso Kramer ontworpen Mehes, Ahrend 22, conferentietafelprogramma, Ahrend Flexiplan, werkplaatsmeubilair, Ahrend 262, bureaustoelen, bezoekersstoelen en krukken, Ahrend 265, fauteuils, Ahrend 266, fauteuils, Ahrend 600, museumbanken, o.a. voor het Rijksmuseum, Amsterdam, Ahrend 310, tafelprogramma en multifunctionele stoelen, Ahrend 312, stoelen, Ahrend 320, vergaderstoelen, Ahrend S32, paneelsysteem, Ahrend S18, Modesty paneelsysteem en accessoires.

Projecten, o.a.

Gemeentesecretarie Den Haag, Hong Kong and Shanghai Banking Corporation, Hong Kong, City Bank, Londen, Koning Willem I College, 's-Hertogenbosch, Coopers en Lybrand, Brussel, Bedrijfsrestaurant Ahrend Productiebedrijf, Zwanenburg.

Bekroningen, o.a.

‘Rote Punkt’ voor stofdessin en Ahrend 22, conferentietafelprogramma; ‘Goed Industrieel Ontwerp’ voor o.a.: Ahrend Schoolset, Ahrend 320, vergaderstoelen, Bammens Capitole, papierbak, Ahrend 310, tafelprogramma en multifunctionele stoelen, Ahrend 22, Ahrend S32, paneelsysteem; Prijs Lundia, meubelontwerpen, 1974; Prijs Gemeente Amsterdam, afvalbak, 1975; Kho Liang Ie Prijs 1982, Amsterdams Fonds voor de Kunst; tentoonstelling Stedelijk Museum Amsterdam, 1983.

Je had dus een opdracht nodig?

Nee, dat niet, ik heb alle opdrachten verzonden en uitgevoerd, mijzelf ontwikkeld en de weg gevonden naar het industriële massaproduct. Ik was dus blij met Wim Jaarsveld. Wij hadden in de modelwerkplaats Jaap Wijnand die goed met jonge mensen kon omgaan en omdat ik met die twee rechterhanden ben geboren, zat ik daar altijd te figuurzagen, perspex te buigen en te frezen. Ik was daar minstens de helft van de tijd en de andere helft achter het tekenbord, naast mijn regenpijp. Rietveld had de Academie zo ontworpen dat je aan de buitenkant geen regenpijpen had maar binnen en ik zat naast zo'n regenpijp en die heb ik maar geadopteerd. Mijn opleiding was van de eerste tot de laatste dag leuk en in het jaar dat ik afstudeerde was ik de enige met een baan.

Heb je tijdens je opleiding toenadering gezocht tot andere disciplines?

Je mocht van Wim Jaarsveld pas op stage als je op dat adres niets kon verpesten. Ik mocht in het tweede jaar al op stage, sommige anderen nog niet eens na het vierde jaar. Ik kwam bij Jan Berkhei terecht, een neef van Rietveld, met een eigen industrieel ontwerp bureau. Hij zei: Bas, ik vind het leuk dat je bij mij stage komt lopen maar ik kan je niet betalen, wat ik je kan aanbieden is mijn expertise en ervaring. Je krijgt van mij de opdracht een spel te ontwerpen en ik wil van jou een offerte. Ik wist niet wat ik moest doen, ik had niet eens briefpapier. Ik ging naar Wim Jaarsveld en die zei: Ga maar eerst je briefpapier ontwerpen. Zo kwam ik bij Charles Jongejans, gebruikmakend van de mogelijkheden van de academie en daarmee de kennismaking met een andere discipline. De offerte werd overigens goedgekeurd en het spel is ontworpen maar niet gerealiseerd, ik heb er nog wel een exemplaar van. Dat alles heeft ertoe geleid dat ik bij octrooibureaus ben geweest, geleerd hoe te leuren met een idee en dat je netjes gekleed naar een klant behoort te gaan. Daarna ben ik stage gaan lopen bij Ahrend.

Je begon daar in 1976?

De eerste zes maanden als stagiaire en afgestudeerd op een systeem van schuifdeurkasten in opdracht van Friso Kramer. Het werd een mooie kast met superdunne deurtjes en Ahrend vroeg of ik wilde blijven. Daar was ik zeer verguld mee, ik slaagde cum laude en ik had een baan, het kon niet stuk. Ik was 26 jaar en ging meteen het vak in.

Hoe was het ontwerpproces bij Ahrend georganiseerd en wat was daarin jouw rol?

Friso Kramer kwam naar Ahrend als stafid van de hoofddirectie. Friso vroeg Henk Verkerke erbij, een ervaren man die lang in Duitsland en Italië had gewerkt en Wiltse Rodenburg, en ik mocht mee doen. Wij hadden als team in de eerste plaats te maken met die ongeloflijk eigenzinnige, talentvolle Friso Kramer. Ik heb van Friso eigenlijk de volgende zeven jaar van mijn opleiding gehad. Hij had mensen om zich heen nodig die konden uitwerken wat er allemaal in dat enorme brein van hem opborrelde. Ik was het voor honderd procent eens met zijn theorieën. Privé zijn we een paar jaar met elkaar opgetrokken waarbij ik bij hem thuis wel eens een muurtje heb gesloopt en dan trok hij me aan mijn arm achteruit en zei: Ga nou eens hier staan en kijk nou eens wat er met die ruimte gebeurt. Ik dacht: kijken, wat is dat? Toen heb ik leren kijken en ik zeg vaak - een beetje opschepperig misschien - tegen mijn kinderen: Als je kan kijken, doorkijken, dan heb je een voor-sprong op veel mensen.

Friso is alert gebleven, een man met een missie.

Mijn respect voor Friso Kramer en zijn betekenis voor het vak is groot. Met een zekere aandoenlijkheid probeer ik hem na te doen, als er bij een meubel van Friso bijvoorbeeld een kastje gemaakt moet worden dan denk ik: hoe zou hij het doen? Ik ben nu achtentwintig jaar verder en toch blijft hij een rol spelen. Noem het geweten. Friso kwam wel eens tegen half vijf op de studio, je had de hele dag met je Rotring aan een tekening gewerkt en hij dan legde hij er, zonder naar mijn tekening te hebben gekeken, een schoon vel overheen en begon te schetsen. Ik zei dan: Wil je niet eerst even kijken? Zo'n opmerking van verzet kon hij wel waarderen maar als team juttten wij elkaar op en de samenwerking was prima.

Dat teamwork had je nodig?

Ja. Op een gegeven moment kwam de acceptatie van de designer die vanuit de hoofddirectie als stafid de fabriek bezocht onder druk te staan en Ahrend besloot ons tijdens een reorganisatie naar de fabrieken te verplaatsen. Friso ging met pensioen.

Vanaf 1976 was je full-time in dienst van Ahrend. In 1996 begon je met een eigen bureau en werkte je part-time in dienst van Ahrend?

Ik had ondertussen een aantal designprijzen gekregen, onder andere de Kho Liang Ie prijs voor mijn afvalbak voor de

firma Bammens. Ik werd bij de directie van Ahrend uitgenodigd voor een kopje koffie en de directeur zei: Wat leuk voor je dat je die prijs hebt gekregen ook al is het geen Ahrend product, het is ook een spin-off voor ons. En ik kreeg zomaar opslag bij de koffie. Ahrend waardeerde die prijs dus extra. Ik had vanzelfsprekend toestemming gevraagd of ik voor Bammens mocht werken en zij vonden het niet concurrerend dus het mocht. Ik heb de stap gewaagd een vierdaags dienstverband aan te vragen om wat meer armslag te krijgen, dat kon en als ik een opdracht heb dan meld ik dat netjes aan Ahrend, alles in goed vertrouwen. Het leverde veel op: ik werd bij Bammens als freelancer nóg zelfstandiger en kon als adviseur en designer een belangrijke bijdrage leveren aan de ontwikkeling van het bedrijf.

Waar ben je op dit moment mee bezig?

Vier jaar geleden begon ik aan een zelfgeformuleerde opdracht voor Bammens: ontwerp een 100 liter afvalbak. Ik ben met grote blokken piepschuim in de weer geweest en dacht: het worden allemaal scheerapparaten en ik wilde de oervorm van de 50 liter bak er in houden. Uiteindelijk ben ik er in geslaagd en de bak komt nu snel in productie.

Producten ontwerpen voor gebruik in de openbare ruimte is een grote verantwoordelijkheid.

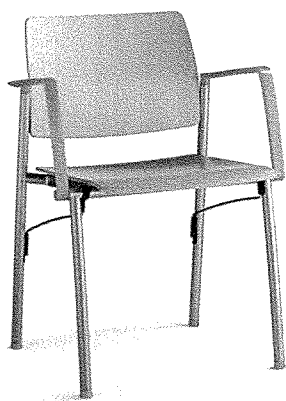
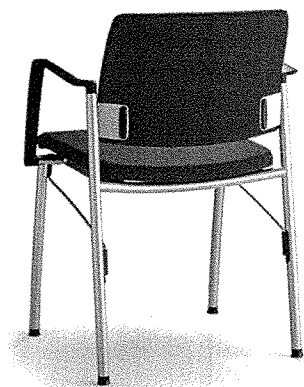
Aardig dat je het woord verantwoordelijkheid gebruikt. Ik heb het altijd benaderd vanuit de toevallige overeenkomst met kantoormeubilair. Voor de Hong Kong-Shanghai Bank van Norman Foster ontwierp ik een meubel, een redesign van het het Mehes meubel uit 1974 van Friso Kramer. Het zou worden toegepast op alle verdiepingen van dat kolossale gebouw. Foster en zijn team zeiden: Het meubel moet volledig ondergeschikt zijn. De Chinese opdrachtgevers waren namelijk bang dat men door allerlei bijgeloof, konijnenpootjes aan het meubel zou gaan hangen. Hun theorie was: één konijnenpootje is niet zo erg maar konijnenpootjes op alle verdiepingen wordt een ramp! Voor mijn manier van ontwerpen was dat geen enkel bezwaar, alles wat er teveel aan zit haal ik er af. Afvalbakken en kantoormeubilair hebben de overeenkomst dat ze voor een ander gekocht worden, door inkopers, facilitaire diensten. Mensen moeten die bakken legen, kantoormeubilair moet schoongemaakt kunnen worden en al die aspecten zitten verborgen in het ontwerp. Iets voor eigen gebruik ontwerpen kan ik niet. Ik ben al 10 jaar met mijn keuken bezig en probeer al 34 jaar een bank voor eigen gebruik te ontwerpen, alles zonder resultaat.

Ontwerpers die voor hun privé habitat gaan ontwerpen hebben geen uurprijs. Als je jezelf zou moeten omschrijven, wat voor soort ontwerper ben je dan?

Het eerste wat in mij opkomt is zorgvuldigheid en toch denk ik stereotiep: het eerste idee is het beste. Mijn ontwerpen die ik doormidden heb gescheurd kan ik vervolgens weer opnieuw aan elkaar plakken. Ik kan niet zo goed tegen kritiek maar zelfkritiek in mijn werk heb ik heel sterk.

Vandaar dat je die andere kritiek niet zo herkent, voor jou is de kous al lang af.

Wellicht. Ik ben niet de man van de gebogen lijn. Het gaat bij mij allemaal strak rechtdoor en nogmaals: zorgvuldig afgewogen en gedetailleerd, wat niet wil zeggen dat het armleGGertje bij deze stoel, de Ahrend 312, niet helemaal strak is.

Ahrend 312, bezoeker-/vergaderstoel.
Ontwerp Bas Pruyser

Kan je aan de hand van deze stoel je manier van werken uitleggen?

Regel 1: Een stoel kan je niet op de computer ontwerpen. Ik besef dat ik met deze uitspraak de hele wereld over mij heen krijg maar het kan alleen maar 1:1. Een beeldscherm is niet zo groot. Zelfs schaal 1:2 werkt niet, je mist iets.

Een kinderzitje?

Ik heb van Friso Kramer geleerd veel te

schetsen, ook 1:1. Ik maak meterslange rijen papier en begin met het zijaanzicht, dat is bepalend. Het vooraanzicht veel minder, daarna draai ik er een achter-aanzicht doorheen en een belangrijk punt: de bevestiging van de rug aan het frame, overigens meer werk dan de rest van de stoel omdat er een kunststofje tegen piepen en kraken inzit. Ik zeg wel eens: de stoel is het resultaat van een constructief vergaderniveau. Deze stoel was klaar en toen kwam de eis: als je twee stoelen stapelt, wat gebeurt er dan? Het belangrijkste is dat de stof niet geraakt wordt door het frame van de stoel erboven. Ahrend was namelijk geen bedrijf dat zaalstoelen leverde en ineens gingen we dat wel doen, stapelen van stoelen op die manier was een nieuw probleem. We kwamen met het idee van het stangetje en het afdekken van de assen met een kunststof dingetje zodat de lak niet kan beschadigen en een bijkomend voordeel was dat door het gebruik van dat stangetje de buisdikte dunner kon worden en daardoor de stoel 1,2 kilo lichter.

Totaal geen bemoeienis met de kleuren?

Die zijn bedacht door mijn collega Kees de Boer, hij heeft ook nieuwe namen aan de kleuren gegeven, bijvoorbeeld 'glas' in plaats van 'lichtblauw' vanwege het gebruik ervan in de architectuur. Ahrend is bekend vanwege zijn grijze kantoor-meubel imago, naleverbaarheid van tien jaar en niet trendy. Ahrend bestaat ruim 100 jaar, 108 jaar om precies te zijn en er werd voor het eerst sinds dat bestaan afgesproken dat we de kleuren over twee jaar gaan veranderen.

Je kunt aan kleuren meer gebruiken toebedelen, bijvoorbeeld als bewegwijzering: U zit op de groene rij.

Die zal ik onthouden. Kleuren kunnen ook de klant uitkiezen, bijvoorbeeld: zwart voor het crematorium, roze voor de kapper. Door het gebruik van kleur kan een ontwerp opgewaarderd worden.

Je hebt een basisstoel ontworpen waar accessoires aan toegevoegd kunnen worden?

Het is een samenstelling: een houten stoel met bijvoorbeeld een gestoffeerde zitting en rug, zonder of met armleGGers en ze kunnen ook gekoppeld worden bij zaalgebruik.

Dat stapelen gebeurt nogal snel en ruw, mensen die stoelen verhuuren zijn niet bezig met het ontwerp van Bas Pruyser maar: hoe krijgen we de stoelen zo snel mogelijk in een zaal en hoe zo snel mogelijk er weer uit.

Dat klopt. Je moet de leverancier dus leren kennen, kijken hoe een zaal wordt

ingericht, hoe een vuilnisman een afvalbak leegt. Ik heb gezien hoe ze met hun stevige schoenen tegen die bakken trapt om ze te openen omdat ze geen zin hadden de vergrendeling te gebruiken. Dat slot zit dus niet goed in elkaar en dient aangepakt te worden.

Achter je tekentafel vandaan en het leven in?

Vooraf leren kijken. Ik stond eens in de lift van de Ahrendvestiging in Sint Oedenrode, ik had blauwe schoenen aan. Een meneer stapte de lift in en zei: Zeker een ontwerper uit Amsterdam. Ik zei: Als ik voor een schoenenwinkel sta, kijk ik niet naar bruine of zwarte schoenen want die wil ik niet. Jij wel en daarom zie je de blauwe, witte of groene schoenen niet.

Ben je volledig zelfstandig of heb je nog werkverbanden?

De ontwikkeling in de vuilcontainerwereld ging zo goed dat mijn vrouw en ik samen een BV hebben opgericht. We zijn allebei directeur en het beperkt zich uitsluitend tot dat ene bedrijf waar afvalcontainers worden gemaakt, eerst bovengronds en tegenwoordig ondergronds.

In het designblad Items was er jaren geleden een special. Hoe gaat de nieuwe afvalbak er uitzien? Een aantal ontwerpers werd uitgenodigd hun mening te ventileren. Een revolutie in containerland.

Wat voor bak je ook bedenkt, mensen gooien het er meestal naast of in de buurt. Ik ben ooit met de afvalbak begonnen in de fase dat Wim Jaarsveld op de Rietveld zei: Waar ga je op afstuderen? Ik had al die kast bij Ahrend en zei: Ik wil zo graag een product ontwerpen waarvan er heel veel nodig zijn, een vangrail is een mooi voorbeeld. Ik had een vriend waarmee ik wel eens voor de caravan tot drie uur 's nachts dat soort lijstjes zat te maken: ik zag voor mijn ogen honderden kilometers product. Zo ben ik fietsend door Amsterdam op het idee van die afvalbakken gekomen, ik zag zoveel verschillende modellen, elke deelraad had zijn eigen bak. Bij de Reinigingsdienst van de deelraad Amsterdam-Zuid zat mijnheer Lagendijk die mooiere glasbakken wilde.

Het was een absolute rotzooi.

Ik heb een modulair concept verzonnen voor glas, papier en restafval dat gekoppeld was aan een bepaalde, nieuwe leegmethode. Een gerobotiseerde vrachtwagen met een uitschuifbare arm, niet wetende dat die auto alleen maar een vastgemonteerde rechterarm had en geen linker en tegen het verkeer in moest om die bakken, bijvoorbeeld op de grachten, te legen. Er ontstond plotseling politieke belangstelling voor het inzamelen van

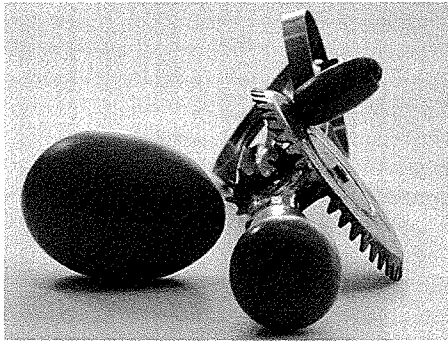
afval en Guusje Terhorst, wethouder in Amsterdam, zei op een gegeven moment: In mijn termijn gaan alle glasbakken en Amsterdammertjes van de stoep af.

Kijk, dat is een statement.

Dat is een daad! Ik had contact met Rob van Maarschalkerwaart en die zei: Ik wil zeventig locaties in het centrum van Amsterdam ondergronds gaan uitproberen waarop ik zei: Jij durft. Ik begon aan die opdracht met een ergonomisch onderzoek naar het gebruik door rolstoelbezitters en bejaarden waarbij de laatste groep 30% van de Amsterdamse bevolking uitmaakt. Ik kom met mijn presentatie bij mevrouw Terhorst in een vergadering over straatmeubilair, ze keek mij aan en zei: Mijnheer Pruyser, als de bejaarde een fles advocaat, port of rode wijn in de week drinkt dan gaat hij of zij één keer in de week naar de glasbak. Zou het dan niet goed zijn als de bejaarde dan eens even lekker bukde? Zij wilde het klein hebben liefst ondergronds, weg met die bovengrondse ellende, dat was duidelijk. Ik dacht meteen aan die prachtige blauwe girobussen, als je daar je hand instak had je het gevoel dat het een kamelenbek was, met van die zachte lippen. Historisch design, daar moest het op een of andere manier aan refereren, vandaar het gebruik van verticale ribbels. Ondergronds afval kan nu dus wel, het is veilig en met de geluids-overlast gaat het ook steeds beter. Je kan tegenwoordig vanuit een kantoorgebouw de afvalbakken van de complete stad beoordelen of ze geleegd moeten worden. Je rijdt niet voor niets en dat is dus economische winst. Een paar jaar terug was de gemiddelde leeftijd van een medewerker van de Reinigingsdienst in de WAO veertig jaar, nu is de leeftijd flink hoger. Afval inzamelen met een joystick, rijden op een mooie vrachtwagen met een camera erin, is leuk geworden.

Ik heb wel even genoeg afval. Je hebt een mechanisch apparaatje meegebracht, wat is het?

Ik heb op mijn twintigste van een vriendin een slagroomklopper gekregen. Het heeft alle verhuizingen doorstaan, ik kan het eenvoudig niet wegdoen. Je kan namelijk zien wat er gebeurt als je het gebruikt. Bij kantoorstoelen zou ik graag eens een transparante zitting maken, dan zie je weliswaar een aluminium balk, waarvan iedereen zegt: Die moet je niet zien, onder wonen geen mensen en ik wil zo graag laten zien hoe de stoel in elkaar steekt. Bij dit krukje komen de poten bewust zichtbaar gemaakt uit de zitting en deze ribbels zijn er ook om aan te raken, het voelt lekker aan. De grap van deze kruk is dat hij ontworpen is naar

Slagroomklopper. Ontwerper onbekend. (foto Andrew Fallon)

aanleiding van een serie basisstoelen, de Ahrend 262, basis betekent in dit geval een lage prijs. Ik dacht: echt basis zitten doe je op een kruk, minder kan niet anders zit je op de grond.

Een sympathiek zittingetje?

Ja. Er was geen marketingplan voor het krukje, zelfs geen idee. We zouden met een stand op de Orgatech in Keulen gaan staan en ik stelde de hoofddirectie van Ahrend voor: Geef alle gasten van enige importantie die jullie die dag ontvangen zo'n krukje mee. Op de kartonnen verpakking zetten we groot: Ahrend, Halle 19 en dan zie je op de beurs mensen lopen met een krukje waarvan iedereen gaat denken: dat wil ik ook. De directie vond het een leuk idee en zo hebben we een paar honderd krukjes weggegeven, uitstekende pr.

'Ahrend 262, krukje uit de serie bureaustoel, bezoeker-/vergaderstoel, krukje. Ontwerp Bas Pruyser.

Hoe staat het met jouw computerkennis of wordt alles geschetst en gemodelleerd?

Ik klooi wat in MacDraft maar mijn ervaring met het 3D schetsen is veel groter. Ik ben mij, misschien door mijn leeftijd, wat bewuster dat ik moet doen waar ik goed in ben.

Heb je nooit gedacht: ik ga thuis iets bedenken waarmee ik de wereld kan verbazen?

Oh ja! Er liggen nogal wat onuitgevoerde werkjes zoals een haakje voor een kalender. Als jij met Sinterklaas of Kerst van diverse relaties kalenders begint te ontvangen, mis je altijd een touwtje of haakje waarmee je de kalender kunt ophan-

gen. Ik ben bij diverse bedrijven langs geweest maar niemand gaat voor het idee. Ik denk aan een mooi haakje in een perfect ontworpen zakje en verkrijgbaar bij de boekhandel. Ik blijf bij het idee dat de wereld zit te wachten op het Bas Pruyser kalenderhaakje.

Zijn er, buiten het Bp-kalenderhaakje, nog meer ontwerpen die de wereld zijn onthouden?

Heel weinig. Ik ben een tevreden ontwerper, bedrijfsontwerper. Je moet wel eens concessies doen maar over het algemeen kom ik aan mijn trekken. In het juryrapport van de Kho Liang Ie prijs stond iets over mijn doorzettingsvermogen maar vooral over het herkennen van kansen. Ik ontwierp een elektronische pillendoos maar kon het ontwerp helaas niet uitwerken, dat lag niet aan mij maar de klant voor wie ik het had gemaakt is met de noorderzon vertrokken.

Sue the bastard! Of is hij niet meer te achterhalen?

Er zijn nu eenmaal mensen die niet helemaal eerlijk zijn en misschien maak ik wel de verkeerde keuzes. Daarentegen is mijn relatie met Ahrend en Bamens uitstekend.

Fotografie Andrew Fallon en Fridtjof Versnel
Copyright © Guus Ros/ Premisela/BNO

In de serie 'Senior ontwerper gevraagd' verschenen eerder gesprekken met:
Ko Feekman (Vormberichten 10/03)
Daphne Duyvelshof-van Peski (Vormberichten 11/03)
Henk de Vries (Vormberichten 12/03)
Ralph Prins (Vormberichten 1-2/04)
Angela de Vrede (Vormberichten 4/04)
Diek Zweegman (Vormberichten 6/04)
Louis Lucker (Vormberichten 7-8/04)

Alle interviews zijn in PDF te lezen onder het kopje 'Visuele communicatie' op www.premisela.org. Daar zijn ook videofragmenten van de interviews te zien.

Interview in Vormberichten 9 2004
Uitgave van de BNO Beroepsorganisatie van Nederlandse Ontwerpers.

Per ongeluk is men vergeten een foto van de Bipole te plaatsen.

BP.

